Pošťákova snoubenka

DENIS THÉRIAULT

PLUS

Pošťákova snoubenka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Denis Thériault
Pošťákova snoubenka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Pošťákova snoubenka

DENIS THÉRIAULT

Pošťákova snoubenka

Přeložila
Anna Melicharová

PLUS

Louise a Guyovi

1

Buková ulice byla osazena hlavně javory. Buky tam vlastně tvořily spíš výjimku a Tania Schumpfová si té toponymické nesrovnalosti všimla, už když tudy šla poprvé, ale rozhodně si s ní nedělala starosti. Ulice byla i přes botanickou nepřesnost půvabná, její fasády hýřily barvami, štíty měly rozmanité tvary a vedly k nim dvě řady vysokých venkovních schodišť, která dodávala čtvrti Saint-Janvier-des-Âmes osobité kouzlo; Tania tuhle část cesty do práce přímo zbožňovala. Byla servírkou ve skromné restauraci U Madlenky na rohu ulic Bukové a Svaté Guduly.

Montreal si užíval léto. Byl to dvacátý třetí srpen v Taniině životě a už snad ani nemohl být krásnější.

Ráno byl u Madlenky klid, ale když přišel čas oběda, restaurace se vmžiku zaplnila. Tania mohla v tu chvíli plně využít své nadání: jakmile odbila dvanáctá, nastala její velká chvíle a ona se měnila v Super Taniu, nejrychlejší servírku na sever od Mexika. Dvě jídla z poledního menu pro stůl číslo čtyři – dvoje hranolky *poutine* a jednu pizzu havaj na sedmičku – jeden masový koláč na bar – jeden obložený chléb s rajčaty pro pana Grandprého na dvojku… Tania se pečlivě a úslužně starala o nasycení všech hladových krků, ale nejen to; šla dál, než od ní vyžadovalo její zaměstnání, jako by ji poháněla touha pozvednout práci servírky na uměleckou úroveň. Byla radost sledovat ji, jak svižně a zlehka kmitá úzkými uličkami mezi stolky a kuchyní, i když je zrovna zavalená várkou hotových jídel. Zručně žonglovala s talíři a skleničkami, dokázala prostřít stůl a vyskládat na něj příbor dřív, než řekla „Přejete si jídelní lístek?“, a potom zase jako gazela skočila za bar a nalévala jistým, ladným pohybem ruky kávu. Pozorovat Taniino víření bylo jako dívat se na akrobatický balet, jemuž zvuky cinkání příborů a žvýkání sloužily za hudební pozadí. Celá montrealská historie restauračních služeb zaznamenala pramálo tak obdivuhodně svižných servírek. Lidé se Tanii často ptali, jak to dělá, že se vyskytuje na tolika místech najednou a je stále ke všem pozorná. Někteří tu neoby-

čejnou výkonnost připisovali jejím německým genům – Tania byla skutečně bavorského původu a dětství prožila v Mnichově, což se dalo odhadnout podle lehkého germánského přízvuku. Jiní ji podezírali, že provozuje magii nebo že je obdařena nadpřirozenou schopností všudypřítomnosti, což bylo Tanie k smíchu. Její každodenní výkony měly naprosto jednoduché vysvětlení: práce ji bavila. Atmosféra bistra U Madlenky se jí líbila a vážila si svých zákazníků, považovala za svou povinnost postarat se, aby byli spokojení.

Do Montrealu dorazila před pěti lety, měla tu studovat na univerzitě a zdokonalit si francouzštinu, první cizí jazyk, který se učila už na střední škole, ale ve skutečnosti přijela hlavně za mladíkem, s nímž se seznámila na internetu. Mladík ji zklamal, město se jí však zalíbilo, a tak se rozhodla, že se v něm usadí. Nebude snad servírkou po zbytek života. Jednoho dne nejspíš dokončí i studia, přerušená teď z nedostatku zájmu. Ale nespěchá to: prozatím jí práce u Madlenky poskytuje blažený pocit rovnováhy, harmonie s vesmírem.

Tania Schumpfová bydlela v poklidné ulici ve čtvrti Villeray. Její byt byl malý, ale hezoučký, vymalovaný teplými barvami, a měl dokonce i krb. Tania si v něm užívala příjemné večery, četla romány, dívala se na filmy, poklidně

snila. Do společnosti moc nechodila – jen v sobotu večer, a to se svou nejlepší a ostatně jedinou skutečnou kamarádkou Noémie. Ale ani tak blízká přítelkyně neznala tajemství, které od jara rozechvívalo Taniinu duši: do jejího života vstoupil muž.

Tania byla tajně zamilovaná.

2

Každý den v poledne vstoupil do dveří, v pošťácké uniformě vypadal dokonale. Byl vysoký, spíš hubený, ne přímo krásný, ale jeho něžný pohled a nenápadný úsměv dostávaly Taniu do kolen. Jmenoval se Bilodo.

Nevěděl, že má pro něj Tania slabost. Byl plachý stejně jako ona, možná ještě víc.

Ať hlásala předpověď počasí cokoli, objevil se vždy spolehlivě přesně ve dvanáct a Tania, sama dochvilná, tuto pravidelnost oceňovala. Nepodobal se pošťákům ze sousedního třídicího střediska, kteří tu obědvali v hlučné bandě a snažili se Taniu oslnit vyprávěním košilatých vtipů. Bilodo byl jiný. K nevychované smečce svých kolegů se připojil jen výjimečně. Raději se posadil k baru, klidně spořádal své jídlo a nikoho nerušil. Taniu jeho blízkost uklidňovala.

Po dezertu se Bilodo věnoval svému oblíbenému koníčku. Vytáhl z tašky sešit a pera a oddal se jemnému umění krásného psaní, kaligrafii. Tania koutkem oka pozorovala, jak přepisuje části menu nebo pár řádků z novinového článku. Bilodo měl dlouhé štíhlé prsty a Tania se nemohla vynadívat na to, jak elegantně krouží perem. Měla na starost psaní denní nabídky na tabuli a věnovala tomu veškerou péči, jaké byla schopna, doufala totiž, že si toho Bilodo všimne. Něco si o kaligrafii nastudovala, pro jeho účtenku si zvolila unciálu, kterou měl zjevně v oblibě, a podpis „Tania" krášlila jemnými ozdůbkami. Bilodo to zřejmě oceňoval, protože jí vždy nechával velké spropitné.

Od chvíle, kdy vstoupil do jejího života, měla Tania pocit, že se její postel každou noc o něco zvětšuje, takže se rozlehlostí a chladem přibližuje poušti Gobi. Jeho úsměv se jí vybavil jako první, jakmile ji ráno vzbudilo cvrlikání ptáků, myslela na něj i večer, na jeho pianistické prsty, tak zručné při zacházení s perem, až se červenala, když si představila, jak zkoumají její tělo… Snila o něm ve volných chvílích, kdy postávala bez práce u kasy; kvůli němu spěchala v 11.50 na toaletu, aby zkontrolovala svůj účes a jemně se nalíčila. Obraz v zrcadle ji neuspokojoval. Zdálo se jí, že má příliš protáhlou bradu a malá prsa. Litovala, že není víc sexy, ale cítila, že Bilodo nedá jen na vnější dojem. Snažila se vynahradit nedostatky ve vzhledu zvláštními pozornostmi. Jako zákusek mu vždy přinesla dvojitou porci citronového koláče.

Tania nejasně tušila, že Bilodo cosi tají. Skrývá jeho minulost nějaké velké drama? Postihlo ho neštěstí? Tania se jen domýšlela a uvědomovala si, že o něm neví skoro nic. V jednom bodě, který měl zásadní význam, si ale byla jistá: Bilodo je svobodný a s nikým nechodí. Tania to věděla díky jeho kolegům z pošty, kteří se mu za to často vysmívali. Čím asi zaměstnává svoje srdce? Co naplňuje jeho noci? Tania si ráda představovala, že vede přímo mnišský život, oddává se kaligrafii a šetří tělo i ducha pro poutnici, jež by dokázala najít cestu k jeho duši – a ona se pro tuto roli cítila jako stvořená. Ale jak to vidí on? Cítí k ní něco? Dle svého mínění měla oprávněný důvod se domnívat, že mu není lhostejná – proč by si jinak vždycky sedal k baru, blízko k ní? Ve skutečnosti si však nemohla být ničím jistá, oběma jim totiž jako roubík ucpávala ústa vrozená stydlivost. Má chápat Bilodův úsměv jako výzvu, nebo jde o projev pouhé zdvořilosti? Jelikož se nemohla rozhodnout, zůstávala zatím jen u svých nadějí. Bála se, aby Biloda nevyplašila, a tak raději vyčkávala, až udělá první krok on.

Čekala tak už téměř šest měsíců a tento podivný *status quo* mohl trvat *ad infinitum*, kdyby zničehonic nezasáhl šklebící se Osud a nezasel do Bukové ulice smrt.

Stalo se to poslední den v srpnu, řádila právě bouřka. Nebe už od rána těžklo, krátce před polednem se konečně protrhlo a začalo chrlit proudy vody, až strouhy podél silnic přetékaly. Živly se zrovna začínaly zklidňovat, když zaneprázdněná Tania uslyšela projíždět sanitku. Podívala se na hodinky a zjistila, že už je deset minut po dvanácté, což ji velmi udivilo, protože se Bilodo poprvé zpronevěřil své dokonalé dochvilnosti. V ten okamžik vešel dovnitř Odysseus, tulák a pravidelný host restaurace U Madlenky. Začal vzrušeně rozhlašovat, že před chvilkou došlo k nehodě: v Bukové ulici prý někoho srazil kamion tak, že z toho nemůže vyváznout živý.

Tania věděla, že ulice patří do Bilodova poštovního okrsku, a zmocnil se jí neklid. Vyptala se Odyssea na detaily a on jí sdělil, že oběť byla jedním ze stálých hostů bistra, a potvrdil, že se na místě nacházeli pošťáci. Tanie se podlomila kolena. Zaplavila ji děsivá jistota, že ji právě připravili o Biloda, že vše skončilo ještě dřív, než to stihlo začít. Odysseus v tu chvíli prozradil, že zesnulým je „ten vousáč s červenou kytkou". Tomuto popisu odpovídal jen jediný člověk a Tania znovu popadla dech; sice ji sklíčilo, že zemřel Gaston Grandpré, zákazník, kterého měla ráda, ale především se jí ulevilo při zjištění, že Bilodo zůstal ušetřen.

Bilodo dorazil kolem čtvrt na dvě následován svým kolegou Robertem, který měl na starost vyzvedávání pošty. Tania se mladému pošťákovi málem vrhla do náruče, tak nezměrná byla její radost, že ho vidí živého a zdravého. Uniformu měl potřísněnou krví. Známý mluvka Robert se vyžíval v líčení nehody, jíž se stali svědky. Přihodilo se to přímo před jejich očima uprostřed bouřky, před poštovní schránkou, kterou právě spěšně vyprázdnil; vyprávěl, jak Grandpré vyšel do lijáku, utíkal poslat dopis, vrhl se do vozovky, přehlédl blížící se nákladák a BUM! Když se nad ním sehnuli, už se chudák svíjel v agonii; vydechl naposledy v jejich náručí.

Bilodo vypadal rozrušeně. Zdrceně se díval na prázdné místo u okna, kde Grandpré obvykle sedával. Tania jeho smutek sdílela. Nebožtík jí bude chybět. Bude se jí stýskat po jeho zdvořilosti a vytříbeném smyslu pro humor. Každý den od chvíle, kdy začala pracovat u Madlenky, si ten rozcuchaný profesor literatury podobný praštěnému vědci přicházel sníst svůj obvyklý obložený chléb s rajčaty, a než odešel, vyndal z knoflíkové dírky červený karafiát a zasadil ho do cukřenky – Tania na ten zvláštní rituál pohlížela s blahosklonným spiklenectvím. To, co se přihodilo panu Grandprému, bylo hrozné, ale s trochou studu se přistihla při myšlence, že kdyby si měla vybrat, raději by nechala zemřít jeho než Biloda.

Tu noc se Tanie zdálo, jak Gaston Grandpré leží v bouřce v Bukové ulici, těsně po nehodě. Až na to, že vůbec nešlo o Grandprého, ale o Biloda, byl celý zkrvavený a svíjel se na zaplaveném asfaltu. Roztřesenou rukou vytáhl červený karafiát zdobící knoflíkovou dírku jeho pošťácké bundy a podal jej Tanie s prosbou, aby na něj nezapomněla… Celá vyděšená se uprostřed noci probudila, ale ukázalo se, že to byla jen noční můra.

Vrátila se zase do reality a vzpomněla si, že Bilodo je naživu. Rozsvítila lampičku na nočním stolku, a jako by se jí zároveň rozsvítilo i v hlavě: vysvětlila si svůj sen jako předtuchu a náhle si uvědomila, jak křehký a děsivě krátký je lidský život. Pochopila, že už se nemůže sama před sebou dál vymlouvat: „Na co čekáš, Tanio Schumpfová? Jestli chceš, aby ti Bilodo patřil, pospěš si a chop se iniciativy dřív, než bude pozdě," domlouvala si, protože pocítila naléhavou potřebu jednat. S dojetím pomyslela na Gastona Grandprého, jemuž dle svého mínění vděčila za tento objev. Požádala ho, aby jí odpustil, že dala přednost jeho smrti před tou Bilodovou, a poděkovala mu za to, že se svým úmrtím zasloužil o její prozření.

Další den cestou k Madlence Tania v květinářství koupila červený karafiát a v restauraci ho jako projev úcty vsadila do cukřenky na Grandprého oblíbeném stole.

„Chopit se iniciativy, no dobře. Jenže jak?“ ptala se zamyšleně před tím osamělým květem. Jak vystavět most mezi sebou a Bilodem? Čím zprostředkovat sblížení?

Ta otázka začala Taniu brzy pronásledovat a bez přestání na ni dotírala. Odpověď naštěstí nemusela hledat příliš dlouho: příhodná záminka se naskytla, když se Bilodo náhle nadchl pro asijskou poezii. Jedno zářijové poledne ukázal Tanie knihu *Tradiční haiku 17. století* a se zápalem jí vyprávěl o krátkých a okouzlujících básních, které se skládají jen ze tří veršů o sedmnácti slabikách. Po několika dnech bylo jasné, že japonské lyrické umění se zřejmě stalo Bilodovým novým koníčkem: odložil kaligrafii a věnoval se nyní psaní haiku. To byla příležitost, na niž Tania čekala: projížděla internet a hltala všechno, co o haiku dokázala najít.

3

V složeném oku vážky
zračí se z dálky
vrcholek hory

Blíží se podzim,
v zrcadle uviděl jsem
tvář svého otce

Ctitelům luny
oblaka dopřávají
oddechu v lásce

V divokém býlí
ještě se chvějí
divé sny válečníka

První z těchto haiku napsal Buson Josa, druhé Kijo a další tři Macuo Bašó, přičemž každý z nich patří mezi klasiky žánru. Haiku, skládající se ze tří veršů, dvou o pěti slabikách a jednoho o sedmi, celkem tedy ze sedmnácti slabik, se snaží postavit vedle sebe neměnnost a pomíjivost. Dobré haiku, střídmé a precizní, by mělo obsahovat odkaz na přírodu (*kigo*) nebo na skutečnost nesouvisející pouze s lidmi. Haiku je uměním okamžiku, detailu; je to konkrétní báseň, probouzející spíše smysly než myšlenky.

Tania se nechala zlákat zdánlivou jednoduchostí pravidel a pokusila se sama složit několik haiku. Netrvalo však dlouho a zjistila, že to vůbec není snadné. Vzala aspoň k Madlence *Výbor z japonských haiku* a dala Bilodovi přečíst ta, která se jí zdála nejkrásnější. Mile ho překvapilo, že se Tania také zajímá o haiku, odmítl jí však ukázat svoji vlastní tvorbu, vymlouval se, že jde o soukromou záležitost. Tanie se nicméně podařilo získat jeho pozornost: to byl začátek.

Stáhla si několik ukázek japonské hudby a pouštěla je pět minut před dvanáctou. Ve snaze vytěžit co nejvíc potenciál Země vycházejícího slunce pronikala do umění *ikebany* a *origami* a vyzdobila restauraci květinovými aranžmá a roztomilými zvířátky ze skládaného papíru. Tyto manévry neměly na Biloda žádný viditelný dopad, zato však neunikly jeho kolegovi Robertovi, který už před nějakou dobou postřehl, že má Tania pro mladého pošťáka slabost.

„Já to fakt nechápu," prohlásil Robert jednou v poledne, když si ji odvedl stranou.

„A co nechápeš?" zeptala se Tania opatrně, protože mu příliš nedůvěřovala.

Hlučný a domýšlivý Robert vládl rozjívené tlupě pošťáků, krmil je neustále obnovovaným seznamem dobyvatelských výpadů a sexuálních úspěchů vůbec. Považoval se za nového Casanovu a dvořil se také Tanie, zahrnoval ji lechtivými narážkami a nemravnými návrhy, na něž Tania zásadně neodpovídala.

„Nechápu, co na něm vidíš," upřesnil Robert a ukázal přitom na Biloda, skloněného u baru nad psacím náčiním. „Proč ztrácíš čas s takovým podivínem?"

Tania ho zpražila pohledem. Nejvíc ji na Robertovi rozčilovalo, jak Biloda ponižuje. Prohlašoval se sice za jeho nejlepšího přítele, ale ve skutečnosti si nenechal ujít jedinou příležitost pobavit se na jeho účet. Utahoval si z něj pro jeho zatvrzelý celibát, přisvojil si roli dohazovače a snažil se mu najít partii mezi vším, co se hýbe; registroval ho do seznamovacích agentur a zveřejňoval za něj odvážné inzeráty na sociálních sítích. Zkomolil dokonce Bilodovo jméno a překřtil ho s necitlivou ironií na Libida, což vyvolávalo u pošťáků bujaré záchvaty smíchu. Tania chápala lépe než kdokoli jiný, co Bilodo při takovém oslovení cítí, jako malá totiž zažila něco podobného. Schumpf, její příjmení hornorýnského původu, znělo bavorským spolužákům nezvykle, a tak ho přetvořili na ně-

co domáčtějšího: Schlumpf, což znamená Šmoula. Tania Schlumpf! Anebo třeba Schlumpfine – Šmoulinka, taková a podobná přízviska ji připravila o pokojné dospívání. Taniu trápilo, když ji tak přezdívali, a tak s Bilodem ve chvílích podobného ponížení hluboce soucítila a zdálo se jí, že jsou si ještě bližší.

„Ty bys potřebovala pořádného chlapa," pokračoval Robert.

„A to o sobě říkáš, že jsi jeho přítel?" dopálila se Tania.

„To nemá s přátelstvím nic společného. Tady jde o to, že ve mně probouzíš spalující touhu, má krásná Tanio," naléhal na ni necudně Robert.

Tania jenom špatně skrývala pohrdání a Roberta si nevšímala.

Celý podzim pokračovala v těžbě z bohaté japonské žíly: na pult položila bonsaj, přesvědčila kuchaře pana Martineze, aby do menu zařadil suši. Na Halloween se samozřejmě převlékla za gejšu: když přišel Bilodo, k jeho překvapení se před ním uklonila a pronesla „Konič iva".

Taky se uklonil a pochválil jí působivý kostým. Ale jakmile zhltl své jídlo, ponořil se do haiku. Vlažnost jeho reakce Taniu zklamala, vždyť si dala s převlekem takovou práci – dvě hodiny jí zabralo jen samotné líčení a česání.

„Dobrý pokus, Madame Butterfly," vysmíval se Robert, když mu Tania, stěží balancující na vysokých dře-

věných podrážkách, přišla dolít teplou kávu. „Pojďme radši ke mně domů: ukážu ti svůj velký samurajský meč."

„To bych radši spáchala harakiri!"

Robert naléhal, předestíral jí zářivé vize, v nichž slast vybuchovala jako sopka Fudži, ale Tania se spěchala rozloučit s Bilodem, který už odcházel: „Sajonara, můj milý," zašeptala v duchu.

Tik tak hodiny
počítají čas
Tep mého srdce je tvůj

Tania báseň zmačkala a hodila ji do krbu, kde papír brzy shořel na popel. Povzdechla si. Jestlipak Bilodo zakouší podobná tvůrčí muka? Nevypadalo to tak: každé poledne pracoval na svých vlastních haiku s neochvějnou kázní, proti syndromu bílé stránky byl zjevně imunní. Ačkoliv mu Taniin vytrvalý zájem o jeho dílo lichotil, odmítal ukázat, co píše, rychle zavřel sešit, kdykoli se nachomýtla příliš blízko. Tanie jeho tajnůstkářství vrtalo hlavou, uvažovala, jestli se třeba Bilodovy básně netýkají právě jí, takže ji tím víc lákalo si některou z nich přečíst – a tak ji napadlo zahájit psaní renku.

Na tento pojem narazila, když listovala *Dějinami japonské poezie*. Tradice měla své počátky v literárních sou-

bojích, jež se odehrávaly kdysi dávno na japonském císařském dvoře. „Řetězová báseň“ renku vznikla ze spolupráce několika autorů a tvořila ji řada haiku, z nichž každé, podobně jako článek řetězu, navazovalo na předchozí. Představa, že by si mohla s mužem svého srdce takto vyměňovat básně, Taniu ihned uchvátila. Domnívala se, že Bilodo by vyhlídce na podobný literární pokus neodolal. Jenomže aby k němu skutečně došlo, bylo třeba jej zahájit tím, že Bilodovi předloží haiku na úrovni – a právě tam ji tlačila bota.

Co v Bukové ulici
vítr prohání?
Listí javorů

Podzimní listí
které vítr prohání
nepatří bukům

Buk, anebo suk?
A co na tom záleží,
stromům je to fuk

Buk, javor, listí
vítr v podloubí
všechno je to na houby!

Tania ta směšná haiku roztrhala. Existuje vůbec něco horšího než pocit, že se člověk točí ve vlastní hlavě stále dokola? Celá její bytost toužila po *wabi* (střízlivé, přirozené kráse), ale jako by do ní odvěké ctnosti *sabi* (jednoduchost, klid) odmítaly proniknout. Jak dosáhnout křehké rovnováhy mezi *fueki* (neměnností, věčností, která nás přesahuje) a *rjúko* (prchavostí, pomíjivostí, jíž jsme prostoupeni), těmito nepostradatelnými přísadami dobrého haiku? Kde se člověk naučí psát podobné věci?

„Neztrácej čas psaním básniček," radila jí kamarádka Noémie u baru jednoho podniku v ulici Notre-Dame Ouest. „Jestli víš jistě, že je to ten pravý, přestaň přemýšlet a jdi do toho!"

Noémie byla Taniina nejstarší montrealská přítelkyně. Pracovala také jako servírka, a to v kavárně v Latinské čtvrti, kde byla Tania zaměstnaná během prvního roku studia. Noémie byla krásná extrovertka se šibalským úsměvem, kterému žádný muž neodolal. Však toho také dosyta využívala: kolikrát jí Tania pomáhala vymotat se ze složitých erotických konstelací, na nichž se podílelo několik milenců současně. Nicméně i když k sobě měly blízko, Tania se odvážila Noémie svěřit s něžnými city, které k Bilodovi chovala, teprve nedávno.

„To chceš čekat, až ti ho vyfoukne nějaká jiná ženská? Zatáhni ho někam do kouta, a jen ať pozná, zač je toho loket!"

Tania pokrčila rameny. Noémie se to lehko řekne, působí na muže jako magnet, jenže pro stydlivou Taniu Schumpfovou je to moc silná káva. Metoda, kterou Noémie prosazovala, se jí zdála být příliš troufalá: taková přímočarost by jí u Biloda mohla všechno zkazit. Neměla by v případě tak citlivého chlapce postupovat spíš s nezměrnou jemností?

„Jestli s ním chceš jednat v rukavičkách, můžu ti zařídit nápoj lásky," nabídla jí Noémie. „Připravuje ho moje sousedka z Haiti: přidáš tomu svému poštovskému panáčkovi tři kapky do polévky, a je ruka v rukávě."

Tania však nabídku odmítla, byla přesvědčená, že jediné čarování vhodné pro tuto příležitost může zastat magie slov, nejlépe v seskupení o sedmnácti slabikách.

Tania se ve čtyři hodiny ráno probudila mírně otupělá na pohovce. Snažila se vytvořit obstojné haiku, popsala spoustu papírů, čmárala, škrtala, počítala znovu a znovu slabiky, potom opět škrtala, až nakonec usnula uprostřed záplavy roztrhaných stránek. Venku líně padal v mdlém světle pouličních lamp první sníh. Tania si rychle navlékla kabát, vyšla ven a s dětinským potěšením zabořila nohy do bílého koberce na chodníku. Město bylo liduprázdné, bez poskvrnky. Tania kráčela po sněhu, otevřela ústa a pokusila se zachytit letící vločku, která se

jí ale nakonec usadila radši na nose… a najednou věděla, o čem psát. Copak nestačí držet se té přirozené jednoduchosti, jež tolik inspirovala staré mistry?

Běžela zpátky domů a ani ne za deset minut měla dopsáno:

Z nebe se snáší vločka
padá mi na nos
a klidně taje

Wabi – sabi – fueki – rjúko: nic z toho nechybělo. Nebylo to kdovíjak úžasné, ale mohlo by to stačit.

Tania přepsala haiku na jemný papír a další den v poledne jej darovala Bilodovi, na kterého to zřejmě udělalo velký dojem. Vděčně jí slíbil, že jí také brzy napíše báseň. Tania v duchu jásala: její plán se zdařil – zrodilo se renku. Teď už zbývalo jen čekat na Bilodovu odpověď.

Tania netušila, jak těžké zkoušce bude její trpělivost vystavena.

4

Nastal už duben a Tania právě sklidila nádobí z místa, které Bilodo opustil, aby si odskočil na záchod, když tu našla na pultu složený list papíru, na němž bylo napsané její jméno. „Konečně," vydechla, neboť se domnívala, že jde o slíbené haiku. Na tu báseň čekala celé týdny a potom měsíce, s postupně slábnoucí nadějí, až nakonec došla k závěru, že Bilodo na vše zapomněl. Tania rozložila lístek celá žhavá, aby si konečně přečetla, co Bilodo dával dohromady celou zimu:

Některé růže
sedm let krásu tají
už dávno tomu
co zatoužil jsem prvně
vyznat vám svoji lásku